

РЕШЕНИЕ

№ 5997

гр. София, 27.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав, в публично заседание на 27.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **9158** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от АПК във връзка с чл. 215, ал. 1 от ЗУТ.

Н. С. Р. оспорва решение на комисията, назначена със Заповед № РД-09-2402/09.12.2003 г. на кмета на Столична община, обективирано в Протокол № РД-67-10/20.12.2005 г. в частите му по Раздел III, точки 1 и 5, както и Раздел II, точка 3. Иска се обявяването на нищожността на решението в оспорените части и присъждането на разносните по делото.

Столична община, чрез процесуалния си представител отрича основателността на искането.

От фактическа страна.

С Решение № 91 по Протокол № 32/10.12.2001 г., влязло в сила на 01.07.2003 г., Столичният общински съвет е одобрил проект на частичен застроителен план и частичен регулационен и кадастрален план за кв. 43, местност „Студентски град” при индивидуализираните в акта граници. По отношение на имотите на жалбоподателя с пл. №№ 1607 и 1832, попадащи в обхвата на плана, е отреден УПИ-1607,1832. Р. е инициирал производство по § 6, ал. 4 от ПР на ЗУТ по прилагане на дворищнорегулационния план, подавайки молба до кмета на район „Студентски” – СО с вх. № 94-Н-73/25.07.2003 г. Предмет на решението на комисията към СО в атакуваните части е определянето на стойността на част от имот, отстъпен за улична тегоба– безвъзмездно за парцел I-1607, 1832, дворно място от 412 кв.м., и от парцел без пл. № в размер на 243 кв.м. дворно място към парцел I-1607, 1832, които да бъдат

заплатени от оспорващия на общината (съответно по Раздел III, т.т. 1 и 5), и определянето на стойността на отчуждената за [улица] кв.м. от имот пл. № 1607 (по Раздел II, т. 3).

От правна страна.

Искането е допустимо – подадено е от страна в административното правоотношение, приключило с приемането на решението, чийто права се засягат неблагоприятно от него. Актът не е бил предмет на съдебна проверка в оспорените му части, поради което и правото по чл. 149, ал. 5 от АПК да се релевира нищожността му не е преклудирано. Разгледано по същество, искането е и основателно.

1. Нищожността на административните актове се свързва с извършени нарушения при тяхното издаване, които изключват възникването на целените от административния орган правни последици. Некомпетентността на органа, издател на акта, винаги води до нищожност независимо до кой от видовете компетентност се отнася – материална (предметна), местна или компетентност по степен. Преценката относно наличието на компетентност на органа, издател на административен акт, е обусловена от кръга на нормативно уредените му правомощия или от доказването на обстоятелствата, пораждащи нейното възникване (в случаите на оправомощаване от друг орган). Възприето и в съдебната практика е постижението на административно-правната теория, че нищожност възниква и при порока материална незаконосъобразност на акта, когато е налице пълна липса на условията, визирани в хипотезата на относимата правна норма, за упражняване на съответното правомощие.

2. Прилагането на реда по ЗТСУ и ППЗТСУ към устройствените планове е допустимо единствено за дворищнорегулационните планове - § 6, ал. 2 и 4 от ПР на ЗУТ. Решение № 91 по Протокол № 32/10.12.2001 г. на Столичния общински съвет е прието при действието на ЗУТ (в сила от 31.03.2001 г.), поради което и за частта му, отнасяща се до одобряването на улична регулация, която не се обхваща от препращането към отменения ред, следва да бъде приложен новият закон. *De lege lata* (според действащият закон) не е уреден институтът на т.нар. „улична тегоба” по смисъла на чл. 52а, ал. 1 от ЗТСУ (отм.) и чл. 262, ал. 1 от ППЗТСУ (отм.). След отмяната на двата нормативни акта не съществува правна възможност за отстъпване на имот за „улична тегоба”. Влезният в сила регулационен план относно предвиденото изграждане на улица като мероприятие по него не притежава отчуждително действие. Дължимо е провеждането на нарочно производство по отчуждаване и оценяване на имотите или частите от тях, собственост на физически и юридически лица, попадащи в територията, предназначена за улица според плана. Към датата на приемане на оспореното решение условията и редът са били предвидени в чл. 209 от ЗУТ, а понастоящем, по силата на препращането от чл. 205, ал. 1 от ЗУТ, е приложим Законът за общинската собственост. Комисията на СО е излязла извън предметните предели на заявлението на оспорващия, очертани от искането за уреждане на регулационните сметки по влезлия в сила дворищнорегулационен план. Компетентността по изготвяне на оценки и определяне на размера на обезщетенията по чл. 210 от ЗУТ е ограничена само до хипотезите по § 6, ал. 2 и 4 от ПР на ЗУТ. Затова и определянето на стойността на частите от имота на Р., приети като отстъпени за улична тегоба, е извършено при липсата на материална компетентност, последица от която е нищожността на решението в частите му по Раздел III, т.т. 1 и 5.

3. Недействително във формата на нищожност е решението и по Раздел II, т. 3 – по

отношение на оценката на стойността от имот пл. № 1607, отреден с регулационния план за улица. След като със ЗУТ отпадна вещно-правното действие на плана, предпоставка за преминаването на собствеността в патримониума на СО е отчуждаването на имота, извършването на оценка и изплащането на обезщетение по предвидения в Глава III, чл. 21-33 от ЗОС ред, респ. по чл. 209 от ЗУТ в редакцията към момента на приемане на решението. Както беше изяснено, правомощията на комисията по чл. 210 от ЗУТ се изчерпват с произнасянето по молбите за уреждане на регулационните сметки по дворищнорегулационните планове, предмет на висящите производства по §6, ал. 2 и 4 от ПР на ЗУТ. Освен, че не е спазен динамичният фактически състав по отчуждаването на имота и неговата оценка (която се извършва от оценители, отговарящи на специални условия за признаването на това им качество), административният орган, който е бил компетентен да разпорежи отчуждаването (въз основа на влезлия в сила план за регулация), както и размера на обезщетението, е еднолично кметът на общината – вж. чл. 209, ал. 2 от ЗУТ (ДВ, бр. 65/2003 г.) и чл. 25, ал. 2 от ЗОС, а не съставът на назначената от него комисия.

Изложените съображения мотивират съда да обяви административният акт в оспорените му части за нищожен. При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК е дължимо присъждането на разноски на Р. общо в размер на 1010 лв. за платени държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, II отделение, 34 състав

Р Е Ш И Е:

ОБЯВЯВА нищожността на решение на комисията, назначена със Заповед № РД-09-2402/09.12.2003 г. на кмета на Столична община, обективизирано в Протокол № РД-67-10/20.12.2005 г. в частите му по Раздел III, точка 1 и точка 5, както и Раздел II, точка 3.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Н. С. Р. сумата от 1010 (хиляда и десет) лева разноски по делото.

Решението е окончателно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: